

merne. Jeg giver gerne det løfte, at vi vil lytte til virksomhederne i forbindelse med den endelige udformning af den beslutning og den afvikling, der skal finde sted.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2573

3) Til miljø- og energiministeren af:

Ulrik Kragh (V):

»Kan ministeren bekræfte DI's beregninger, der viser, at reduktionen af den samlede mængde drivhusgasser med det foreslåede forbud (mod import, salg og anvendelse af nye produkter indeholdende drivhusgasserne HFC, PFC og SF₆) vil blive reduceret med ca. 0,5 pct.?«

Ulrik Kragh (V):

Det er jo samme boldgade. Det er således, at Dansk Industris høringssvar på denne her bekendtgørelse angiver, at det, vi taler om, er 0,5 pct. af den samlede mængde drivhusgasser. Alle de her industrielle drivhusgasser udgør 0,5 pct.

Jeg ville gerne høre: Kan ministeren bekræfte det?

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Det samlede udslip af drivhusgasser udgjorde i 1999 ca. 73 millioner t CO₂-ækvivalenter. Heraf udgjorde de industrielle drivhusgasser ca. 0,715 millioner t, hvilket svarer til ca. 1 pct.

Fremskrivningerne baseret på forbruget i 1999 viser, at emissionen vil blive cirka det dobbelte i 2010 og det tredobbelte i 2015, hvis der ikke gribes ind. Stigningen skyldes dels en forventet stigning på grund af konverteringen af anlæg fra de ozonlagnedbrydende HCFC'er til HFC'er og dels en stigning i nye HFC-anlæg.

De foreløbige beregninger, Miljøstyrelsen har fået foretaget, viser, at en regulering som den foreslåede vil resultere i, at udslippet i 2010 af de industrielle drivhusgasser som minimum vil blive halveret i forhold til udviklingen i udslip uden regulering. Det vil sige, det er ikke ½ pct., det er 1 pct., og vi har altså brug for hver eneste procent, vi kan finde i denne her forbindelse.

Jeg synes, det er rigtigt – det må jeg sige – at når man skal finde en løsning på ét miljømæssigt problem, så er det bedre fra starten eller så hurtigt som muligt at finde en løsning, der er uden miljømæssige problemer eller med meget små miljømæssige problemer i stedet for den

udvikling, hvor man, om jeg så må sige, går fra ét dårligt alternativ til et heller ikke tilfredsstillende alternativ.

Ulrik Kragh (V):

Det vil sige, at vi kan konstatere, at som det er nu, drejer det sig om et sted mellem ½ og 1 pct. af den samlede mængde. Så kan vi komme ind på det med, at det vil være stigende.

Der er det jo sådan, at branchen i de hørings-svar, der er kommet, tilkendegiver, at den miljømæssige gevinst, man forventer at få ved det her, på de mellemstore anlæg – vi taler ikke små køleskabe, vi taler ikke de store frosthuse, men på mellemstore anlæg som i f.eks. restauranter, i banker, til komfort og køling, til udtørring af huse – vil give en situation, hvor vi har behov for at indføre et vækststopprincip, hvis vi ikke skal skabe en eksplosionsfare og en brandfare, som de kunder, der har brug for den her køling, ikke kan leve med. Det vil sige, at den samlede miljømæssige påvirkning vil blive værre på grund af den manglende teknologi.

Kan ministeren redegøre for, om de ting står i et rimeligt forhold til hinanden?

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg hører godt, hvad det er ministeren siger omkring Kyoto-protokollen; den kommer vi også til at diskutere i morgen. Men det, der er det interessante her – ud over det, der er blevet nævnt – er jo netop to forhold:

For det første om ministeren er enig i, at hvis det går, som DI beskriver det i deres høringsnotat, nemlig at en stor del af produktionen, hvis bekendtgørelsen bliver gennemført, som ministeren har lagt op til det, vil blive flyttet til udlandet, og dér vil man i hvert fald ikke sørge for, at det sker på en mere miljøvenlig måde end i Danmark. Hvis ministeren er enig i det – og det vil jeg gerne bede ministeren om at svare på – så har vi jo da i hvert fald et problem, for så flytter vi kun problematikken fra Danmark til udlandet.

Det andet, som jeg synes er meget vigtigt i det her, er, om ministeren kan redegøre for – når vi nu kender procentsatsen og altså ved, hvor meget det her betyder i reduktion – hvilke beregninger der ligger bag, at man er kommet frem til, at det vil være en god idé at gå ind her og indføre et forbud. Hvordan er man kommet frem til det? Hvad er det for tal, der ligger til grund for, at man siger: Det er simpelt hen det bedste, vi kan gøre; her får vi mest for pengene?